

vi saa dernede, var dog efter min Mening ret opmuntrende, og jeg tror, der er Betingelser for, at der kan skabes to udmærkede Seminarier i Haderslev og i Tønder, men som det har udviklet sig, og som Sagen ligger nu, kræves der Støtte, der maa bringes Ofre fra Lovgivningsmagts Side for at faa Sagen i Orden. Og det er ikke saa mærkeligt, naar man ved, at Seminariet i Tønder har været brugt til Kaserne, dets Gymnastiksal til Hestestald. Men Rammerne dernede var ganske fortræffelige, og jeg synes, at disse Seminarier ligger ganske udmærket, f. Eks. maa Tønder være en ideel Plads for unge Mennesker at søge Uddannelse paa. Hvis man kan skaffe gode Lærerkrafter, hvis man kan faa rejst et godt dansk Seminarium, ligger Seminariet der saa nær ved Udlandets Grænse, paa et Sted, hvor de forskellige Kulturstrømninger mødes, at de unge Mennesker, om jeg saa maa sige, er lige i Bølgeslaget fra begge Sider. Det kan have Betydning for deres Uddannelse. Jeg haaber og tror, at hvis man vil stille sig lidt velvilligt overfor de to Seminarier, vil de kunne gaa en god Fremtid i Møde, men der kræves Ofre, før man kan komme i Gang, der skal Istandsættelser til. Midt i Sparsommeligheden, som vi saa at sige alle billiger, maa man være klar over, at det maa være en fornuftig Sparsommelighed. Man maa ikke alene have sin Opmærksomhed henvendt paa lige akkurat at spare, det gælder lige saa vel til den anden Side om at give sine Penge godt ud.

Hvad de sociale Foranstaltninger angaar, skal jeg afholde mig fra at komme ind paa dette Spørgsmaal, idet adskillige af mine Partifæller har udtalt sig derom. Jeg skal kun i Anledning af Socialdemokraternes Ordførers, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussens, Udtalelser om Hjælp til de gamle sige, at det har selvfølgelig ogsaa vor Sympati. Til de gamle henregnede det ærede Medlem ogsaa Pensionisterne; han mente, at dem kunde man ikke skyde ud, dem maatte man tage Hensyn til. Da jeg i sin Tid paa det konservative Folkepartis Vegne rejste Kravet om, at man skulde komme Stats-tjenestemændene til Hjælp, rejste jeg ogsaa Krav om, at man skulde komme Pensionisterne til Hjælp, idet jeg udtrykkelig fremhævede, at jeg ikke tænkte blot paa de Statstjenestemænd, som var i Funktion, men ogsaa paa dem, som var gaaet af. Jeg kan ikke anerkende, at der fra den radikale Rege-

rings Side var særlig megen Interesse for at imødekomme Pensionisternes beskedne Krav. Jeg har talt med ikke ganske faa Pensionister, som i den korte Tid, jeg har haft den Ære at være Medlem af dette høje Ting, har henvendt sig til mig og beklaget sig over de trange Kaar, de levede under. Men naar man henviste dem til den radikale Regerings Finansminister, satte de altid et meget bedrøvet Ansigt op. Adskillige har udtalt til mig, at de havde det Indtryk, at han ikke syntes, de havde anden Opgave overfor Samfundet end hurtigst muligt at forlade denne Tilværelse. Det glæder mig derfor, at man nu ogsaa fra den Kant har Forstaaelse af, at naar man skal tage Hensyn til de gamle og komme de socialt daarligt stillede til Hjælp, maa under disse være indbefattet ogsaa de gamle Pensionister.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Næste Møde holdes i Morgen, Onsdag den 27. Oktober, Kl. 11 med følgende Dagsorden:

1) *Eventuelt: Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 489 af 12. September 1919 om Statens Tjenestemænd. (Statshospitalet i Sønderborg og Sindssygehospitalet i Vedsted).

2) *Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1921 til 31. Marts 1922.

Mødet hævet Kl. 5⁴⁵.